

Naslov originala:
Holly Black
THE CRUEL PRINCE

Copyright © 2018 by Holly Black
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Miroslav Bašić Palković

LEKTURA I KOREKTURA:
Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICE:
Siniša Subotić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

HOLI BLEK

OHOLI PRINC

Kasandri Kler,
koju konačno namamismo u Vilin-zemlju

Knjiga prva

*Čeljad rođena u vilinskom soju
ruha imaju u dovoljnom broju,
nikad im ne fali ni vatre ni jela,
vazda dobiju sve što su htela:
u džepu im gomila zlata zvečeta,
žene se već sa sedam leta.
Svakom vilin-čedu staja bogata,
po deset ovaca, dva dobra ata.
Svakome kuća topla, bajkovita,
od cigala zidana, ili od granita.
Trešnje samo jedu, idu gde se sete,
oh, što bih voleo da sam vilin-dete!*

Robert Grejvs, „Ah, što bih voleo da sam vilin-dete”

PROLOG

Tog dremljivog nedelnog popodneva čovek u dugom tamnom kaputu zastao je pred kućom u ulici oivičenoj drvoredom. Nigde nije parkirao kola, a nije došao ni taksijem. Niko od komšija nije ga video kad je došetao stazicom. Prosto se pojavio, kao da je kročio iz senke.

Čovek je prišao vratima i podigao ruku da pokuca.

U kući, Džud je sedela na tepihu u dnevnoj sobi i jela riblje krokete, umočene u kečap, još gnjecave, tek otkravljene u mikrotalasnoj pećnici. Njena sestra bliznakinja Tarin dremala je na kauču, sklupčana oko ćebeta, s palcem u ustima umazanim voćnim punčom. Na drugom kraju sofe, njihova starija sestra Vivijan zurila je u televizijski ekran istanjenim zenicama, neprirodnog pogleda prikovanog u miša koji je u crtanom filmu bežao od mačke. Nasmejala se kada se učinilo da će miš biti pojeđen.

Vivi se razlikovala od drugih starijih sestara, ali budući da su sedmogodišnjakinje Džud i Tarin bile identične, iste čupave, smeđe kose i srcolikih lica, i one su se razlikovale od drugih. Što se tiče Džud, Vivine oči, i uši prekrivene tanušnim maljicama pri vrhu nisu toliko bile čudne, već su je više podsećale na nekog drugog.

Ako je katkad i primećivala da deca iz komšiluka izbegavaju Vivi ili da se njihovi roditelji zabrinuto došaptavaju, Džud to nije smatrala preterano bitnim. Odrasli su većito zabrinuti, većito nešto šapuću.

Tarin je zevnula i protegla se, pa je prislonila obraz uz Vivino koleno.

Napolju je sijalo sunce, pržeći asfalt prilaznog puteljka. Čulo se zujanje kosilica i brčkanje dece po dvorišnim bazenima. Tata je bio napolju u šupi u kojoj je imao kovačnicu. Mama je u kuhinji pripremala pljeskavice. Sve je bilo nekako dosadno. Sve je bilo kako treba.

Čim se začulo kucanje, Džud je poskočila da vidi ko je. Ponadala se da je neka od devojčica preko puta, da je došla da igraju neku video-igricu ili da je pozove na kupanje u bazenu posle večere.

Ali na otiraču je stajao onaj visoki čovek mrkog pogleda. Nosio je dugački braon kožni mantil, uprkos vrućini. Cipele su mu bile potkovane srebrom, i šupljikavo su odjeknule kad je zakoračio na prag. Džud protrese jeza kad mu se zagledala u lice skriveno senkom.

„Mama”, viknula je. „Mamaaaaaaa. Neko je došao.”

Majka je došla iz kuhinje, brišući mokre ruke o farmerke. Prebledela je čim je ugledala čoveka. „Idi u svoju sobu”, rekla je Džud preplašenim glasom. „Smesta!”

„Čije je to dete?” upitao je čovek pokazujući na Džud. Imao je neki neobičan naglasak. „Tvoje? Njegovo?”

„Ničije.” Mama nije čak ni pogledala u pravcu Džud. „Nije ničije.”

Pa, kako sad to? Džud i Tarin bile su iste kao tata. Svi su im to govorili. Prešla je nekoliko koraka prema stepeništu, ali nije htela da bude sama u sobi. Vivi, pomislila je Džud. Vivi će sigurno znati ko je ovaj visoki. Vivi će znati šta da radimo.

Ali Džud kao da nije mogla da se makne s mesta.

„Nagledao sam se kojekakvih nemogućih stvari”, rekao je čovek. „Videh žir pre no što videh hrast. Videh iskrupre no što videh plamen. Ali ovako nešto nikada: mrtvu ženu najednom živu. I dete rođeno ni iz čega.”

Mama očito nije znala šta da kaže. Počela je da drhti od napetosti. Džud je htela da je uhvati za ruku i stisne je, ali nije smela.

„Nisam verovao Balekinu kad mi je rekao da ću te ovde pronaći”, reče čovek tiše. „Kosti ovozemaljske žene i njenog nerođenog deteta u spaljenim ruševinama moga imanja behu vrlo ubedljive. Znaš li kako je to kad se vratiš iz boja i zatekneš ženu mrtvu, i svog jedinog naslednika zajedno s njom? Kad zatekneš čitav svoj život pretvoren u pepeo?”

Mama je odmahнула glavom, ali ne kao da mu odgovara, već više kao da pokušava da istrese njegove reči iz ušiju.

Odmakla se kad je zakoračio prema njoj. Bilo je nečeg čudnog oko nogu tog visokog čoveka. Kretao se ukočeno, kao da ga svaki pokret boli. Svetlost je dopirala u predvorje pod drugačijim uglom, pa je Džud primetila neobičnu zelenkastu boju njegove kože i donje zube koji su delovali preveliko za njegova usta.

Primetila je i da su mu oči kao Vivine.

„Ne bih nikad bila srećna kraj tebe”, rekla je mama. „Tvoj svet nije za ljude poput mene.”

Visoki se zagledao u nju nekoliko dugih trenutaka. „Zavetovala si se”, reče joj naposljetku.

Gordo je podigla glavu: „I onda sam se odrekla zaveta.”

Prešavši na Džud, pogled mu se još više izoštrio. „Šta uopšte vredi obećanje supruge smrtnice? Biće da sam odgovor već dobio.”

Mama se okrenula. Čim ju je pogledala, Džud je jurnula u dnevnu sobu.

Tarin je i dalje spavala. Televizor je i dalje radio. Vivijan ju je pogledala polusklopljenim, mačkastim očima. „Ko je to na vratima?” upitala je. „Čula sam neku prepirku.”

„Neki strašan čika”, reče Džud zadihano, iako jedva da je potražala. Srce joj je lupalo kao ludo. „Treba da odemogore.”

Nije je bilo briga što je mama samo njoj rekla da ode gore. Neće ona sigurno sama. Uzdahnuvši, Vivi je ustala s kauča i prodrimala Tarin da je probudi. Džudina bliznakinja pospano je pošla za njima u hodnik.

Kad su se zaputile ka stepeništu prekrivenom stazom, Džud je primetila oca kako ulazi u kuću iz bašte. Nosio je sekiru u ruci, iskovanu kao repliku one koja mu je zapala za oko u muzeju na Islandu. Nije joj bilo čudno što vidi tatu sa sekirom. On i njegovi drugovi zanimali su se za staro oružje i mnogo vremena provodili su u razgovoru o „materijalnoj kulturi” i osmišljavanju nacрта za raznorna bajkovita sečiva. Jedino je bio čudan način na koji je držao oružje, kao da namerava da...

Otac zamahnu sekirom prema visokom čoveku.

Na Džud i njene sestre nikada ruku nije digao, čak ni kad bi gadno zgrešile. Nikada nikoga ne bi povredio. Prosto ne bi.

A, eto... A, eto...

Sekira prolete pored visokog i zari se u drveni dovratk.

Tarin ispusti neki neobičan pisak iz sebe, pa pokri usta rukama.

Visoki izvuče povijeno sečivo ispod kožnog kaputa. Mač, kao iz zbirke bajkovitih priča. Tata je pokušavao da izvuče sekiru iz dovratka kad mu čovek zari mač u stomak i trgnu ga naviše. Začulo se nešto slično pucanju grančica, a onda i životinjski krik. Tata je pao na tepih predsobla, zbog kojeg im je mama većito zanovetala kad ga ublatnjave.

Tepih koji je sad poprimio crvenu boju.

Mama vrisnu. Džud vrisnu. Tarin i Vivi vrisnuše. Svi su izgleda vrištali, sem onog visokog.

„Dođi”, rekao je, gledajući pravo u Vivi.

„Ču-čudovište jedno!” viknu mama, odmičući ka kuhinji. „Ubio si ga!”

„Da ti nije palo na pamet da bežiš od mene”, reče joj čovek, „pogotovo nakon onoga što si uradila! Pobegneš li još jednom, kunem ti se da ću...”

Ali ipak je krenula da beži. Skoro da je uspela da zamakne u kuhinju, kad je njegovo sečivo pogodi po leđima. Pala je na linoleum, oborivši magnete s frižidera razmahanim rukama.

Miris sveže krvi, sličan vlažnom, usijanom metalu, prozeo je vazduh. Kao one žice za ribanje posuđa koje je mama koristila da očisti tiganj kad se nešto zalepi za njega.

Džud se zaletela u čoveka i počela da ga udara pesnicama po grudima, da ga šutira po nogama. Nije se uopšte uplašila. Verovatno više ništa nije osećala.

Čovek se uopšte nije obazirao na nju. Nekoliko trenutaka samo je stajao, kao da ni sam ne veruje šta je upravo učinio. Kao da žali što ne može da vrati unazad poslednjih pet minuta. A onda se spustio na koleno i uhvatio Džud za ramena. Stegao joj je ruke uz bokove da ne može više da ga udara, ali je uopšte nije gledao.

Pogled mu je bio uperen u Vivijan.

„Ukrala mi te je”, rekao je. „Došao sam da te vodim tvojoj pravoj kući, u Vilindom pod brdom. Tamo ćeš uživati u neizrecivom bogatstvu. Tamo ćeš biti među sopstvenim sojem.”

„Neću”, reče Vivi ozbiljnim glasićem. „Ne idem ja nikuda s tobom!”

„Ja sam ti otac”, rekao joj je grubim glasom, nalik fiju-kanju šibe. „Moja si naslednica, moja krv, i povinaćeš mi se, i u ovoj i u svim drugim prilikama.”

Nije se ni makla, ali je zato stegla vilicu.

„Nisi ti njen otac”, viknula je Džud. Iako su on i Vivi imali iste oči, nikako nije htela da poveruje u to.

Još joj je čvršće stegnuo ramena i ona piskavo prostenja, ali mu se ipak prkosno zagledala u oči. Koliko je samo puta nadmašila druge u zurenju.

Isprva je skrenuo pogled da bi osmotrio Tarin, koja je, sva uplakana, klečala i drmusala mamu kao da pokušava da je probudi. Mama se nije pomerala. Mama i tata bili su mrtvi. Nikada se više neće pomeriti.

„Mrzim te!” reče Vivi visokom čoveku, a Džud se dopala žestina u njenom glasu. „Zauvek ću te mrzeti. Kunem ti se!”

Čovekovo skamenjeno lice uopšte se nije menjalo. „I pored toga, ipak ćeš poći sa mnom. Pripremi ova mala

ljudska stvorenja. Spakuj samo najosnovnije. Odjahaćemo pre mraka.”

Vivijan dignu bradu na to. „Njih ostavi na miru. Ako baš moraš, mene vodi, ali njih nemoj.”

Zagledao se u Vivi, pa frknu. „Štitićeš svoje sestre od mene? Reci mi, kuda bi ih poslala?”

Vivi nije odgovorila. Bake i deke nisu imali, niti bilo koga od porodice. Ili bar one ni za koga nisu znale.

Ponovo je pogledao Džud, pa joj je pustio ramena i ustao. „One su potomci moje supruge i kao takve moja su odgovornost. Možda jesam svirep, možda jesam čudovište i ubica, ali od odgovornosti ne bežim. A ne bi trebalo ni ti, kao najstarija među njima.”

Kada je Džud godinama kasnije sebi prepričavala šta se tada desilo, nikako se nije mogla setiti dela s pakovanjem. Taj čas joj je očito ostao izbrisan od silnog zaprepašćenja. Vivi je negde sigurno pronašla kofere, u koje im je nekako natrpala omiljene slikovnice i najdraže igračke, uz fotografije, pidžame, kaputiće i majice.

A možda se Džud i sama spakovala. Nije bila sigurna.

Nije mogla ni da zamisli kako bi im to pošlo za rukom, dok se krv njihovih roditelja hladila u prizemlju. Nije mogla ni da zamisli kako se uopšte tada osećala, a taj joj se osećaj svakako neće više vraćati ni kako godine budu prolazile. *Prestravljenost njihovim ubistvima otupljena zubom vremena. Sva sećanja na taj dan zauvek zamućena.*

Kad su izašli napolje, neki crni konj pasao je na travnjaku. Imao je blage, krupne oči. Džud je pozelela da mu se obesi oko vrata i prisloni vlažne obraze uz njegovu svilenkastu grivu. Ali nije joj se pružila prilika, pošto je čovek prebacio prvo nju, pa onda i Tarin preko sedla, ophodeći se prema njima kao prema prtljagu, a ne deci. Vivi je poseo iza sebe.

„Držite se”, rekao je.

Džud je plakala zajedno sa sestrama sve dok nisu stigli do Vilin-zemlje.

UVilin-zemlji nema ni ribljih kroketa, ni kečapa, ni televizije.

Sedim na jastučetu dok mi malena đavolica* plete kosu. Prsti su joj dugi, nokti oštri. Štrecam se. Oči mi se spajaju s njenim crnim očima u ogledalu koje mi stoji na toaletnom stočiću na postolju nalik kandžama.

„Megdan je tek za četiri noći”, kaže stvorenje. Zove se Apadrapa, sluškinja je u Madokovom domaćinstvu, iz kojeg joj nema izlaza sve dok mu radom ne isplati dug. Brine o meni još otkad sam bila dete. Apadrapa je bila ta koja mi je namackala smrdljivu vilinsku pomadu preko očiju da bih dobila istinski vid i time bila u stanju da prozrem većinu čarolija, ona mi je čistila blato s čizmica, ona mi je nanizala sušene drenjine na končić da ih nosim oko vrata i tako se oduprem tuđim činima. Brisala mi je balavi nos i podsećala me da nosim čarape naopačke, da me niko ne navede na pogrešan put u šumi. „A koliko god ti to želela, izlazak ili zalazak Meseca nikako ne možeš ubrzati. Trudi se da večeras osvetlaš obraz generalovom domu tako što ćeš se pojaviti u najljupkijem mogućem izdanju kad završimo s doterivanjem.”

Uzdišem.

Nikada nije imala previše strpljenja za moju mrzovolju. „Velika je čast plesati na dvoru Vrhovnog kralja pod brdom.”

* U starim engleskim predanjima, đavolčići su poznati pod nazivom imp, slični su goblinima. (Prim. prev.)

Sluge se sve utrkuju ko će mi pre reći koliko sam srećna, kao kopile jedne nevernice, kao ljudsko biće bez i kapi vilinske krvi, što se ophode prema meni kao prema čistokrvnom detetu neke vile. I Tarin ponavljaju manje-više isto.

Znam da je čast biti odgojen uz decu plemstva. Zastrašujuća čast koje nikada neću biti dostojna.

Kako bih i zaboravila, uz stalna podsećanja?

„Da”, kažem ipak, jer samo pokušava da bude ljubazna. „Velika čast.”

Vile ne umeju da lažu pa su više usredsređene na reči i ne obraćaju toliko pažnju na ton, pogotovo ako nikada nisu živele među ljudima. Apadrapa klima glavom s odobravanjem, očiju kao dve vlažne perle od crnog jantara, bez vidljivih zenica i dužica. „Možda neko zatraži tvoju ruku, pa postaneš stalna članica Vrhovnog dvora.”

„Radije bih sama osvojila mesto za sebe”, kažem.

Đavolica zastaje sa šnalom među prstima, verovatno razmišlja da li da me bocne njome. „Ne budi blesava.”

Nema svrhe raspravljati se, nema svrhe podsećati je na užasni brak moje majke. Smrtnici mogu da postanu stalni podanici dvora na dva načina: udajom za nekog dvorana, ili ako se istaknu u nekoj poželjnoj veštini – metalurgiji, sviranju laute i tome slično. Prvo me ne zanima, pa se nadam da sam dovoljno nadarena za ovo drugo.

Dovršava uplitanje moje kose u raskošnu frizuru, s kojom izgledam kao da imam rogove. Potom me oblači u kadifu boje safira. Ali ništa to ne prikriva ono što jesam: ljudsko biće.

„Tripot sam vezala petlju za sreću”, kaže mi malo vilinsko biće dobrodušno.

Čim izađe kroz vrata, uzdišem, ustajem od toaletnog stočića i pružam se potrbuške po krevetu prekrivenom tapiserijama. Navikla sam da me sluge dvore. Đavolčići, kućni duhovi, goblini i palčići. Paučinastih krilaca, zelenih noktiju, s rogovima i očnjacima. U Vilin-svetu sam već deset godina. Ništa mi više od toga nije čudno. Ovde, ja sam

ona koja je čudna, sa svojim nezašiljenim prstima, oblim ušima, sa životnim vekom kratkim kao u muve.

Deset godina je dugo vreme za čoveka.

Nakon što nas je Madok oteo iz ljudskog sveta, doveo nas je na svoje imanje u Inzmiri na ostrvu Sile, na kom Vrhovni kralj Vilindoma ima svoju tvrđavu. Madok nas je ovde odgajio: mene, Vivijan i Tarin. Smatrao je to svojom časnom obavezom. Iako smo Tarin i ja dokaz mamine izdaje, prema običajima Vilin-sveta, njegov smo problem pošto smo deca njegove supruge.

Kao general Vrhovnog kralja, Madok je često bio odsutan, boreći se za krunu. Mi smo, i pored toga, bile dobro zbrinute. Spavale smo na dušecima punjenim mekim paperjem maslačka. Madok nas je lično obučio borbi sa mačem i bodežom, falšionom i sopstvenim pesnicama. Igrao se s nama dame, fidčela* i mice, kraj ognjišta. Stavljaio nas je da mu sedimo na kolenu i da mu jedemo iz tanjira.

Koliko sam samo večeri zaspala uz njegov gromki glas dok nam je čitao iz zbornika vojnih strategija. Iako nisam htela, iako sam znala šta je uradio, iako sam znala šta je, ipak sam ga zavolela. Zaista ga volim.

Mada ne na potpuno opušten način.

„Dobre su ti te pletenice”, kaže Tarin dok utrčava u moju sobu. Obučena je u grimiznu kadifu. Kosa joj je raspuštena, a duge kestenjaste kovrdže lepršaju iza nje poput plašta, uz svetlucavu srebrnu nit upletenu kroz nekoliko pramenova. Skače na krevet kraj mene i ruši mi gomilicu izlizanih plišanih životinja – koalu, zmiju, crnu mačku – one su mi bile najdraže igračke kad sam imala sedam godina. Nemam snage da bacim bilo koju od tih relikvija.

Pridigla sam se da se sujetno pogledam u ogledalu: „Meni se sviđaju.”

„Imam predosećanje”, kaže Tarin, iznenadivši me, „da ćemo se večeras lepo zabaviti.”

* Drevna keltska igra, smatra se pretečom šaha. (Prim. prev.)

„Zabaviti?“ Zamišljala sam sebe kako namrgođeno posmatram okupljene iz našeg uobičajenog skrovišta, brinući da li ću se na megdanu pokazati dovoljno dobro da zadivim nekog od članova kraljevske porodice da mi obezbedi viteško zvanje. Uznemiruje me sama pomisao na to, a eto, opet neprestano samo o tome mislim. Prelazim palcem preko osakaćenog vrha domalog prsta, što po običaju radim kad sam nervozna.

„Da“, kaže, pa me bocne u rebra.

„Hej! Joj!“ Pomeram se od nje. „Šta tačno podrazumeva taj tvoj plan?“ Kada dođemo na dvor, obično se negde skrijemo od pogleda. Svašta smo zanimljivo videle, ali izdaleka.

Ona na to podiže ruke u vazduh. „Kako to misliš, šta zabava podrazumeva! Pa zabavu!“

Smejem se, pomalo napeto. „Vidim, nemaš ni ti pojma. Ali dobro, hajde da vidimo da li stvarno poseduješ proročki dar.“

Svašta se promenilo otkako smo odrasle. I same se menjamo. Ma koliko se radovala, istovremeno se i plašim.

Pošto je ustala s kreveta, Tarin mi pruža ruku, izigravajući moju pratnju na igranci. Puštam je da me izvede iz sobe, ali mi ruka odmah mahinalno leti ka boku da proveriti da li mi je nož i dalje dobro prikačen.

Unutrašnjost Madokove kuće okrečena je u belo, sa masivnim gredama od grubo sečenog drveta. Stakla u prozorskim oknima sive se od dima, zbog čega je svetlost neobična. Dok se Tarin i ja spuštamo vijugavim stepeništem, vidim Vivi, skrivenu na jednoj od terasa, kako se mršti nad stripom ukradenim iz ljudskog sveta.

Vivi mi se osmehuje. U farmerkama je i lepršavoj košulji, očito ne namerava da pođe na terevenku. Kao Madokova zakonita kći, nije pod pritiskom da mu udovolji. Radi šta hoće. To podrazumeva i čitanje časopisa koji u sebi imaju gvozdene spajalice umesto slepljenog poveza, ne mareći da li će joj oprljati prste ili ne.

„Idete nekuda?“ pita nas tiho iz senke, uplašivši Tarin. Vivi odlično zna kuda smo se zaputile.

Kad smo tek pristigle ovamo, Tarin, Vivi i ja znale smo da se zavučemo u Vivin veliki krevet i pričamo o svemu čega smo se sećale iz stare kuće. Pričale bismo o maminim zagorelim ručkovima i tatinim kokicama. O imenima naših prvih komšija, mirisu naše kuće, školi, letovanjima, ukusu krema u rođendanskim tortama. Pričale bismo o odgledanim serijama, pa bismo se prisećale zapleta i pretresale dijaloge, sve dok nam se sećanja ne bi skroz izlizala i pomešala.

Nema više zavlačenja u krevet, niti pretresanja bilo čega. Sve nove uspomene su nam oдавde, a Vivi za njih baš i ne haje mnogo.

Zaklela se da će mrzeti Madoka, i tog se zaveta i dalje drži. U trenucima kad se ne bi prisećala doma, bila je živa napast. Lomila je sve oko sebe. Vrištala je, besnela, štipala nas kad bi joj se učinilo da smo srećne. Naposljetku je sa svim tim prestala, ali verujem da nas jednim delom mrzi što smo se prilagodile. Što smo se trudile da iskoristimo šta nam je dato. Što smo ovo mesto učinile domom.

„Treba i ti da pođeš“, kažem. „Tarin je nekako čudno raspoložena.“

Vivi je podozrivo gleda, pa odmahuje glavom. „Imam druge planove.“ To bi moglo da znači da će se ove večeri iskrasti do sveta smrtnika, ili će možda čitati na terasi.

Ono što više nervira Madoka, Vivi je draže.

On nas čeka u holu sa svojom drugom ženom, Orijanom. Koža joj je plavičasta poput obranog mleka, kosa bela kao netaknuti sneg. Jeste prelepa, ali ume da me uznemiri kad je gledam jer liči na duha. Večeras je u zelenoj boji i zlatu, nosi mahovinastu haljinu sa raskošnim, blistavim okovratnikom koji joj još više ističe rumene usne, uši i oči. Madok je takođe u zelenom, u boji gustih šuma. Mač na boku ne služi mu samo kao ukras.

Napolju, ispred dvokrilnih vrata, čeka jedan od kućnih duhova i pridržava srebrne dizgine pet vilinskih šaraca, sa grivama upletenim u složene, verovatno i čarobne, pletenice. Odmah se setim pletenica u svojoj kosi, pitajući se koliko liče na ove.

„Obe lepo izgledate”, kaže Madok Tarin i meni, s toplinom u glasu koja njegove reči pretvara u redak kompliment. Pogled mu odleti ka stepenicama. „Da li vam sestra dolazi?”

„Ne znam gde je Vivi”, lažem. Laganje mi ovde baš ide od ruke. Mogla bih da lažem celi dan i da me nikada ne uhvate. „Mora da je zaboravila.”

Madoku se načas pojavljuje razočaranje na licu, mada ne i iznenađenje. Izlazi da kaže nešto kućnom duhu koji drži uzde. U blizini vidim jednu od njegovih uhoda, neko izborano stvorenje s nosom nalik paškanatu i grbom na leđima višom od same glave. Tutne mu neku poruku u ruku i onda iznenađujuće hitro nestaje.

Orijana nas pažljivo odmerava, kao da gleda da li nam nešto nedostaje.

„Večeras budite pažljive”, kaže nam. „Obećajte mi da nećete ni jesti ni piti ni plesati.”

„Bile smo i ranije na dvoru”, podsećam je, odgovarajući joj na neodređen način, kao prava vila.

„Možda mislite da je so dovoljno jaka zaštita, ali se vi deca lako zaboravite. Lakše je ići bez vas. Što se tiče plesanja, čim ono otpočne, vi smrtnici plesali biste dok ne padnete s nogu da nema nas da vas sprečimo.”

Obaram pogled, ništa ne govorim.

Ne zaboravljamo se mi deca.

Madok se oženio njome pre sedam godina i ona mu je nedugo zatim podarila dete, bolećivog dečaka Hrasta, s preslatkim roščićima na glavi. Nama je oduvek bilo jasno da Orijana trpi i mene i Tarin samo zbog Madoka. Čini mi se da nas smatra povlašćenim psima njenog muža, koji

se, loše izdresirani, svaki čas mogu okrenuti protiv svoga gospodara.

Hrast nas smatra sestrama, što Orijanu, vidim, nervira, iako mu nikada ne bih učinila ništa nažao.

„Pod Madokovom ste zaštitom, a on uživa naklonost Vrhovnog kralja”, kaže Orijana. „Neću dopustiti da izvrgete Madoka ruglu svojim greškama.”

Pošto je završila svoj govor, izlazi napolje kod konja. Jedan frkće i udara kopitom po tlu.

Tarin i ja razmenjujemo pogled, pa i mi polazimo za njom. Madok već sedi na najkrupnijem od svih vilinskih pastuva, zadivljujućem stvorenju s ožiljkom ispod oka. Nozdrve mu nestrpljivo trepere. Nemirno zamahuje grivom.

Ja jašem svetlozelenog konja oštarih zuba, koji se oseća na močvaru. Tarin bira nekog običnog konja, pa ga podbada po sapima. On jurne kao munja, a ja krećem za njima, uranjajući u noć.